

Crònica d'una urgència

El nacionalisme polític valencià és la història d'un moviment que avança lentament però amb passa segura. Les derrotes electorals i les poderoses pressions internes i externes de la dreta espanyola no han pogut frenar-ne l'auge i implantació.

El nacionalisme, com a fenomen sociopolític amb una certa entitat i incidència, és relativament recent al País Valencià. Els nuclis organitzats durant el període que va de 1927 –data que assenyala el naixement de la revista *Taula de Lletres Valencianes*–, fins la II República varen ser més aviat minoritaris i abocats al món de la literatura vernacle a excepció d'algunes formacions polítiques com ara Esquerra Valenciana (vegeu EL TEMPS, núm. 773).

D'altra banda, la victòria fran-

quista després de la guerra dels tres anys vingué acompanyada de l'exili d'alguns d'aquells escassos activistes nacionalistes, la repressió política i la imposició d'un espanyolisme de tall feixista que fins i tot va recelar del ranci folclorisme dels homes de Lo Rat Penat, única entitat valencianista controlada ja aleshores per prohoms de la dreta i que es trobava en vies de desaparició l'any 39. El règim, però, finalment va rescatar l'entitat a major glòria de l'espanyolisme, i aquest, en feliç definició de l'historiador

Pau Viciano, acabaria practicant el *ratpetanisme* més fervorós. No obstant això, al voltant dels cursos de llengua fundats l'any 1949 per Carles Salvador i de les joventuts de l'entitat s'aglutinaren un seguit de joves inspirats per un nacionalisme valencià de vocació esquerrana i antifranquista. És des d'aquesta plataforma que Enric Tàrraga Andrès, els germans Codonyer, Bonafont i Antoni Bargues, fundaren cap a l'any 1955 el Front Marxista Valencià. L'any 62, però, i com a conseqüència del suport del

Imatge de l'Aplec organitzat per Acció Cultural del País Valencià a la plaça de bous de València amb motiu del 9 d'Octubre de 1978. La història del nacionalisme polític valencià és relativament recent. De la clandestinitat i la minorització dels anys de la transició, el nacionalisme valencià començà la seua lenta tendència a la consolidació electoral, social i cultural.

ARXIU

Aplec del Puig de 1967. Joan Fuster i Enric Tàrraga s'adrecen a unes joventuts que aviat havien d'organitzar-se políticament.

Front als vaguistes d'Astúries, el grup patí una caiguda i ja no se'n pogué refer. Foren detinguts Jaume Pérez Muntaner, en l'actualitat president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'historiador Màrius García Bonafé (tots dos eren membres del PCE i estretament relacionats amb el Front), com també Josep Giner, Eugeni Boscà i Francesc Codonyer, entre d'altres. No obstant això els membres del Front continuaren les seues activitats fins allà on els permetien les circumstàncies i en els anys següents encara podem seguir les passes d'alguns d'ells en altres partits o projectes de caire nacionalista.

El bressol de la Universitat.

Arribats ací cal dir que el nacionalisme polític valencià de preguerra té un altre dels seus bressols a la Universitat de València. És la generació de joves estudiants nascuts tot just acabada la guerra civil qui posarà en marxa un seguit de plataformes polítiques i cíviques que serviran d'adob a la generació nacionalista valenciana de la transició. L'any 1960 Eliseu Climent, Ferran Zurriaga –introduïdor del mètode Freinet a l'estat espanyol–, Joan Francesc Míra, Ferran Martínez

El PSV, fundat el 1964 a partir de grups universitaris, va fer un important paper en la vida del nacionalisme valencià.

Navarro i l'advocat Vicent Àlvarez decideixen d'organitzar-se en grup i arriben fins i tot a editar la capçalera clandestina *Lluita*. Les publicacions *Diàleg* i *Concret* els serviran també com a plataformes d'influència. Un seguit d'activitats gràcies a les quals acabarà naixent el Moviment Social-Cristià de Catalunya, internament conegut com "la MOSCA" i en què també s'integraran Josep Vicent Marquès, Manuel Ardit, Valerià Miralles, Cèlia Amorós, Alfons Cucó i Josep Lluís Blasco. El grup sota aquesta denominació durarà a penes un any i escaig i acabarà rebatejant-se com Acció Socialista Valenciana (1962-1964) i més tard, l'any 1964, amb

el nom de Partit Socialista Valencià (PSV), important embrió de bona part de la futura esquerra nacionalista del país. El PSV entrà en escena amb una de les seues estructures més singulars, l'Aliança Sindical Obrera (ASO), una aventura no obstant això que no reixiria mai a causa de les dificultats econòmiques i que en el seu declivi veuria nàixer el 1966 les Comissions Obreres del País Valencià sorgides des dels locals de Lo Rat Penat i gràcies a homes com Enric Tàrraga o Vicent Ventura.

El PSV treballà intensament en l'àmbit universitari i llançà campanyes de pintades amb lemes com "Parlem valencià" o "Valencians, unim-nos", s'oposà al referèndum organitzat pel règim sobre la Llei Orgànica de l'estat del desembre de 1966, edità butlletins com *Terra Forta* o *Solc* destinats als nacionalistes de comarques, desenvolupà un intensíssim activisme cultural i crearen els aplecs del País Valencià, iniciats a Lliria el 1960 i que acabaren essent durament reprimits a Bocairent el 1961, i al Puig els anys 1968 i 1969 (vegeu EL TEMPS, núm. 72). El PSV, però, va acabar desapareixent a causa de les tensions generades al seu si per dues concepcions ben distintes del que havia de ser el partit. D'una banda, la que propugnava un PSV que donara prioritat al compromís obrerista i esquerrà, i de l'altra, la d'aquells que pensaven que calia aprofundir en una estratègia interclassista, de reivindicació lingüística també dins d'un marc nacional de Països Catalans. L'auge del PCE a la Universitat, sobretot a partir de 1966 i 1967, i del sindicat Comissions Obreres també va contribuir a la dissolució del PSV.

Des dels mateixos nuclis universitaris s'intentà també la creació d'un nacionalisme de tall democratacristià que acabà concretant-se l'any 1962 en el naixement de la Unió Democràtica del Poble Valencià (UDPV), que quatre anys més tard adoptava el nom d'Unió Democràtica del País Valencià.

ARXIU / DOMÈNEC UMBERT

Fou Vicent Miquel i Diego, actual secretari major de l'Ajuntament de València, qui, després de contactar amb Miquel Coll i Alentorn –llavors cap d'Unió Democràtica de Catalunya– començà a fer les primeres passes per tal de configurar una organització que des de bon principi havia de fonamentarse en l'“humanisme cristià personalista i comunitari”, tal com ressen els documents fundacionals d'UDPV. L'any 1965 celebrava el seu primer congrés i el 1972 conflüïa amb la Unió Democràtica Valenciana liderada per Vicent Ruiz Monrabal. És al 1979 quan s'hi incorporen també els homes del prestigiós financer Joaquim Maldonado, provinents de la Dreta Regional Valenciana. La UDPV no va obtenir representació parlamentària a les eleccions de 1977, després de les quals es va dissoldre i va aportar alguns dels seus millors membres a la Unió de Centre Democràtic. Actualment i des de fa

uns tres anys la UDPV existeix com a associació cívica amb el seu nom originari i torna a publicar regularment la revista *Al Vent*, una publicació que va tenir un important protagonisme en la vida de l'organització entre els anys 1964-1968 (vegeu EL TEMPS, núms. 138 i 631).

D'un roig encès. Caldrà esperar als anys setanta per veure un nacionalisme ideològicament molt més madur i complex pel que fa a les seues estructures orgàniques. Justament és l'any 1972 quan apareix un text de Germania Socialista –organització fundada un any abans per Josep Vicent Marquès– titulat “La classe treballadora davant l'opressió al País Valencià com a poble”, en què ja es planteja la necessitat d'impulsar una estratègia revolucionària des d'un àmbit estrictament valencià. A la segona meitat dels setanta, Germania Socialista, fortament nodrida

per destacats membres del PSV, acaba formant part, juntament amb el Grupo Comunista Revolucionario, Insurrección, Lucha obrera i Unión Comunista de Liberación, del Moviment d'Alliberament Comunista (MAC).

El 1973 apareixen també els Grups d'Acció i Reflexió Socialista (GARS) amb la intenció de recuperar els àmbits universitaris

Acte del PSAN durant la transició. A la dreta de la foto i en primer terme, Vicent Andrés Estellés i l'editor Eliseu Climent.

PORT SAPLAYA Edifici

- VIVENDES DE 2 I 3 DORMITORIS
- ATICS AMB SOLARIUM PRIVAT
- LOCALS COMERCIALS
- PLACES DE GARATGE

XALOC

INFORMACIÓ I VENDES: Autopista València-Puçol, km 4,5 (eixida 2). Tels.: 96 356 10 23 | 96 371 36 11. De 10 a 2 h i de 4 a 8 h vesprada (també dissabtes, diumenges i festius)

D'esquerra a dreta, Doro Balaguer, Josep Lluís Albinana, Ernest Garcia i Francesc de Paula Burguera. Estan en un acte de l'Agrupament Nacionalista d'Esquerra celebrat en els anys 80.

d'actuació propis del PSV, on la formació havia estat hegemònica des del 1962 fins el 1965. Els GARS es plantegen en el fons com una continuació i millora del PSV. En foren fundadors Vicent Ventura, el periodista Joan Josep Pérez Benlloch i Màrius Garcia Bonafè. En a penes un any d'existència els GARS funden el primer Partit Socialista del País Valencià. En una de les seues primeres declaracions programàtiques, el PSPV es considera "un partit de classe obrera i d'altres classes, que treballa per l'establiment del socialisme", afirma "la singularitat del País Valencià com a poble" i "reconeix la seua integració en l'àrea cultural dels Països Catalans".

Del PSPV al PSOE. El 26 d'agost de 1975, Ventura presenta el PSPV en la Universitat Catalana d'Estiu, celebrada a Prada, acompanyat de Joan Francesc Mira, d'Antoni Aparicio i de Ferran Melchor. Entre 1975 i 1976, el PSPV, liderat per Ventura, aconsegueix atraure l'atenció de nombrosos grups socialistes que, a imitació del procés de Convergència Socialista de Catalunya, assajaren d'unificar-se. Naix així Convergència Socialista del País Valencià. Coincidint amb aquest procés, el PSPV celebra el 2 de febrer de 1977 el seu congrés constituent, que acaba el dia 3 d'abril en ple anunci d'eleccions generals a l'estat espanyol. El PSPV havia crescut, no obstant això, en

mal moment, justament quan el PSOE pretenia esdevenir la força hegemònica del socialisme. El partit no pogué resistir les tensions externes i a dos mesos de les primeres eleccions democràtiques del 15 de juny de 1977 es partia en dos, entre aquells que optaven només per la via nacional i aquells altres que propugnaven una aliança amb el PSOE. El fracàs electoral del PSPV (només va obtenir 30.000 vots) va ser estrepitos, i un any després de les eleccions el sector nacionalista del PSPV acabava integrant-se dins del PSOE, vencedor al País Valencià en les eleccions legislatives. També la UDPV rebé una severa derrota política en les urnes: els 48.000 vots obtinguts no li proporcionaren cap escó.

D'altra banda, un nacionalisme de tall més revolucionari i independentista havia anat fent camí. L'any 1974 naixia a la ciutat de València la primera cèl·lula del Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), que ja es dona a conèixer en la campanya "Salvem el Saler" o a través de la publicació d'opuscles com el titulat "La lluita per l'alliberament nacional de classe al País Valencià". Els primers mesos de 1975 el PSAN impulsava la primera campanya pública en reivindicació d'un Estatut d'Autonomia per al País Valencià com a estadi transitori cap a la constitució de l'estat socialista dels Països Catalans. En tot cas, les primeres eleccions democràtiques també su-

posaren un fort revés per al PSAN, que va reorganitzar-se en la coalició Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional (BEAN) amb què comparegué sense èxit a les eleccions de març del 79. El PSAN no ha deixat de tenir activitat política des d'aleshores i conserva alguns dels seus dirigents més carismàtics, com el professor de la Universitat de València Josep Guia.

Els nacionalistes més conservadors també miraren de refer-se de la desfeta electoral i és així que sorgeix el Partit Nacionalista del País Valencià (PNPV) després que l'any 1978 alguns dirigents del Partit Demòcrata Liberal del País Valencià, com Francesc de Paula Burguera, no acceptaren l'entrada d'aquesta formació dins de la Unió de Centre Democràtic. En l'operació també s'afegiren militants de la UDPV i del PSPV disconformes amb l'entrada d'aquest darrer al PSOE.

Tampoc aquestes fórmules polítiques donaren resultats als respectius partits durant les eleccions de 1979, en un període caracteritzat per una ofensiva anticatalanista finançada per la dreta oligàrquica valenciana, amb el suport dels mateixos aparells de l'estat central, que no van estalviar ni recursos ni esforços per tal de mantenir i atiar el conflicte. Tant és així que el PNPV, que tan sols va presentar-se per la circumscripció de València, a penes obtingué catorze mil vots, mentre que el BEAN en tragué deu mil.

Durant les eleccions de 1982 les diferents formacions del nacionalisme valencià intentaren de bell nou d'aprofundir en els processos de reunificació. Així, un any abans, naixia Esquerra Unida del País Valencià com a fruit de la unió del Moviment Comunista del País Valencià (MCPV), nascut el 1972, de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR), de diferents sectors independentistes i fins i tot d'alguns ex-membres del PSPV. Una altra de les coalicions que sorgiren va ser la Unitat del Poble Valencià (UPV), integrada pel PNPV i per l'Agrupament d'Esquerres del País Valencià, on hi havia ex-membres del PSAN, nacionalistes del PCE i in-

dependents. El nacionalisme, però, tornava a perdre a les urnes afeblit i criminalitzat pels poderosos mitjans de comunicació controlats per la dreta anticatalanista i centralista, marcat com a conseqüència de la greu confrontació civil i amb els seus vots hipotecats pels poderosos aparells dels partits d'esquerra amb vocació estatal. L'aclaparadora victòria del PSPV-PSOE fou un factor decisiu també perquè el nacionalisme s'inclinara cap a la via possibilista que ofería aquest partit liderat per Joan Lerma. El PSPV-PSOE a més a més havia fet seus no pocs postulats ideològics del nacionalisme quan va veure que necessitava un corpus polític amb què oposar-se a una dreta anticatalanista visceral i fins i tot antiautonomista. Assumia, al capdavant, una via valenciana democràtica.

El llarg declivi. L'independentisme i el nacionalisme més netament esquerrà començaren aleshores un

Vicent Ventura dialoga amb qui fou primer president de la Generalitat Valenciana, Josep Lluís Albinana. Ventura fou un dels fundadors del PSPV i un històric del nacionalisme d'esquerres.

llarg declivi amb no pocs episodis d'escissions traumàtiques. Des d'un altre angle es constituïa la Unitat del Poble Valencià el 2 de desembre de 1982, després de les eleccions, tot just acabada d'aprovar la Llei de Símbols de la Generalitat Valenciana. Una llei que, comptat i debatut, legitimava històricament les tesis dels sectors an-

ticatalanistes i que en certa manera deixava fóra del sistema els partits nacionalistes que no acceptaven la simbologia de la nova autonomia. Després de les eleccions de 1982, amb un estatut d'autonomia que gairebé tots trobaven insatisfactori, una llei electoral draconiana -i d'altra banda pràcticament inexistència en països democràtics-

Amfiteatre GREC
Del 3 al 11 de juliol, Barcelona

Molt soroll por no res

Una de les comèdies romàntiques més reconegudes de Shakespeare on l'amor sempre guanya. Aquesta vegada sota la direcció de Ferran Madico, i en un dels espais més màgics de la nostra ciutat.

ROMEA
Del 24 de juny al 18 de juliol, Barcelona

Tanca la porta, quo tinc Freud

Toni Albà ens presenta un espectacle d'humor àcid on caricaturitza extraordinàriament els complexos que tots tenim, a partir de personatges maniàtics i obsessius.

Teatre Condal
Del 29 juny al 8 d'agost, Barcelona

Rumors

Neil Simon és l'autor d'aquesta gran comèdia, on personatges de l'alta societat viuran un embolic delirant. Rumors que es dispararan en una luxosa mansió dels afores de Nova York...

Teatre Principal
De l'1 de juliol al 15 d'agost, Barcelona

El florido pensil

Espectacle d'Andrés Sopena i la Cia. Tantakka Teatroa que narra les peripècies d'uns nois sotmesos a l'absurda i il·lògica brutalitat del sistema educatiu que va dominar l'Espanya de la posguerra.

Teatre Borràs
Del 25 de juny al 25 de juliol, Barcelona

El contrabajo

Rafael Álvarez "El Brujo" protagonitza aquest monòleg de Patrick Süskind, autor d'El Parfum, presentant-nos un personatge que defineix clarament les dues vessants de la vida: un món radiant ple de misèries.

Teatre Tivoli
Del 25 de juny a l'1 d'agost, Barcelona

Las bizarrías de Belisa

Esplèndida comèdia de Fèlix Lope de Vega dirigida per Antonio Simón Rodríguez. Un clàssic per estimar que ens parla dels perills de l'amor.

PROMETEATRE: Preu especial per a subscriptors d'EL TEMPS 1.500 ptes.
Truca'ns de dilluns a divendres al **93 309 70 04**

P
R
O
M
E
S
T
I
U
99

Imatge de la presentació oficial del BNV al Palau de la Música de València el dia 12 de desembre de 1998. La formació s'ha quedat a les portes de la representació a les Corts valencianes a pesar dels 103 mil vots obtinguts.

i amb el greu conflicte civil encara al carrer, es van posar molt difícils les coses per al nacionalisme polític valencià, que en aquell moment més que mai es concentrava a l'entorn de les sigles d'UPV.

La mateixa tardor de 1985 s'obria a dins del partit nacionalista un debat intern sobre la conveniència o no que el nacionalisme practicara una política de pactes.

Es tractava ara de decidir la conveniència o no de comparèixer a les eleccions del 7 de juny de 1987 coalitzats amb Izquierda Unida (IU). La polèmica, mentre va durar, omplí els diaris d'articles entre els partidaris d'un bàndol i de l'altre i fins i tot el PSPV va gosar dir-hi la seua tot manifestant que la decisió d'UPV d'entrar en conversacions amb IU "significa la pèrdua d'una formació nacionalista d'estricta obediència valenciana i la seua integració en partits de marcat caràcter estatal i centralista", alhora que afegia: "una coalició entre IU i UPV pot aconseguir una certa representativitat parlamentària i municipal però no més que la que aconseguí el PCPV l'any 1983".

El debat, fins i tot, es va reflectir en un manifest públic on personalitats com l'ex-president del Consell, Josep Lluís Albinana, Raimon, Andreu Alfaro, Lluís Llach, o Josep Maria Flotats s'oposaven al pacte d'UPV amb IU, i en un altre

El nacionalisme polític valencià que representa el BNV s'ha quedat a les portes de les Corts valencianes en aquestes darreres eleccions.

de contrarèplica publicat al diari *Avui* el 7 d'octubre de 1986.

Valguen com a mostra de l'ambient que es vivia en aquells moments aquests fragments d'un article publicat per Andreu Banyuls -llavors dirigent d'UPV- al diari *Levante* del dia 8 d'octubre de 1986:

"Davant la conferència extraordinària de novembre apareixen ja clarament definides tres posicions diferents: la defensada per Pepa Chesa, Vicent Pitarch, Quico Mira... que afirma que UPV pot aconseguir parlamentaris presentant-se sola a les eleccions; la de J. Ll. Blasco, Pere Mayor, Doro Balaguer, Vicent Álvarez... que després d'analitzar la situació política i social actual del país opinen

que en solitari és pràcticament impossible accedir al Parlament valencià i que cal buscar un pacte electoral; i, finalment, hi ha la posició d'un conjunt de militants que, tot i ser conscients que sols no podem arribar al Parlament, preferixen no pactar amb ningú. (...) El plantejament de Pepa Chesa és per a mi un intent d'arribar a convèncer els militants d'UPV que la realitat no és la que certament és, sinó la que tots voldríem que fóra (i tant de bo tinguera raó). Però quan planteja la presentació de 170 llistes a les municipals com a premissa (...) per a obtenir els 110.000 vots que seran necessaris per a superar el 5%, està ja començant a traure's responsabilitats de damunt, i això no val. UPV, acudint tota sola a les eleccions és evident que no podrà presentar ni 170 llistes ni un nombre mínimament aproximat.

"(...) Continuament es fa referència al perill de repetició del procés d'integració del PSPV al PSOE. Cal recordar, però, que l'entrada del PSPV al PSOE va ser una rendició incondicional (...) i que la posició defensada ara per J. Ll. Blasco és la d'un simple acord electoral."

Finalment el diumenge dia 9 de novembre de 1986 la conferència extraordinària de la UPV decidia acudir a les eleccions amb IU. La votació fou molt ajustada i el document presentat per Pepa Chesa, partidària que el valencianisme concorreguera sol a les eleccions, isqué derrotat per tan sols 29 vots.

El pacte UPV-IU fracassa. L'estiu de 1987, UPV coalitzada amb IU entrà a les Corts valencianes, tot i que l'experiment a penes va durar uns mesos. Tant és així que el 29 de gener de 1988 els diputats d'UPV anunciaven el pas al grup mixt. El pacte havia resultat un absolut fracàs i per força havia d'acabar obrint una llarga crisi al si del partit. L'1 de maig de 1990 Pepa Chesa escrivia al *Levante*: "Quan un grup polític passa de quasi dos mil militants a poc més de mil i perd vots elecció rere elecció, l'única posició coherent que poden prendre els seus dirigents és plan-

tejar-se on s'han equivocat (...) i no fer com els d'UPV: tornar a proposar-nos seguir en les mateixes directrius. Davant d'aquest panorama, és perfectament comprensible i legítim que una part important de l'organització, reunida en l'assemblea d'Almussafes, es plantege la urgent necessitat d'un canvi, d'una nova orientació, d'una refundació, en definitiva, del nostre partit."

Una escissió inevitable. El diumenge dia 6 de maig de 1990 durant la celebració del IV congrés d'UPV esclataven finalment totes les tensions contingudes durant dos llargs anys. El sector crític del partit, encapçalat per Pepa Chesa —en l'actualitat dirigent del BNV— quedava en minoria davant de l'aparell. Pere Mayor eixia com a secretari general i els crítics, partidaris d'una via nacionalista en solitari, abandonaven la UPV per constituir poc temps després una nova formació política, el Partit Valencià Nacionalista (PVN). Dues maneres distintes d'entendre l'estratègia del nacionalisme per tal d'aconseguir implantar-se a la societat s'havien enfrontat de bell nou, si fa no fa, per conceptes molt semblants als que ja van alimentar anys enre les velles disputes del PSPV.

El nacionalisme valencià perdia, doncs, per partida doble, i la millor prova va ser l'exigu 3,6% obtingut per UPV a les eleccions de 1991 i la pràctica inexistència del PVN en la vida política valenciana. No serà fins a 1996 que les agües tornaran a mare, quan totes les famílies advoquen per la reconstrucció del front nacionalista. Finalment la creació del Bloc Nacionalista Valencià (BNV) el 12 de setembre de 1997 —que aplegava la UPV, el PVN, Grau Unit i Nacionalistes d'Alcoi—, i els bons resultats, per bé que insuficients, obtinguts per aquesta formació en les eleccions del 13 de juny (més de 100 mil vots amb el 4,6 % del total del País Valencià) auguren que el camí del creixement del nacionalisme al País Valencià passa per la unitat (vegeu EL TEMPS, núm. 783).

D'altra banda, altres opcions nacionalistes valencianes miren de trobar el seu lloc en altres sectors

ARXIU

de la societat valenciana. És el cas d'Esquerra Valenciana, refundada el 6 d'abril de 1998 o del Front pel País Valencià, aparegut el 28 de març de 1999 i pròxim als plantejaments i a l'estructura d'Esquerra Republicana de Catalunya.

De la mateixa manera, en els darrers anys s'ha parlat d'un augment de l'independentisme organitzat entre els sectors més joves, bàsicament representats al País Valencià per l'organització Maulets, i encara, dels intents d'UDPV de reeixir com a partit polític a l'entorn del BNV.

Tot plegat, el nacionalisme polític al País Valencià ha aconseguit en els darrers trenta anys consolidar plataformes polítiques més enllà de grups locals en determinats àmbits com ara la universitat. La desfeta de l'anticatalanisme polític representat durant dècades per Unió Valenciana en aquestes darreres eleccions i l'entrada a l'escenari social de noves generacions més culturitzades i identificades amb la identitat del país poden obrir una nova etapa en la història del País Valencià.

Francesc Viadel

Imatge d'un dels primers congressos d'UPV.

A començament dels anys 90, UPV patí una traumàtica escissió que la debilità electoralment de manera considerable.

Edicions del País Valencià, SA busca

PROMOTOR/A

per a Catalunya, amb dedicació exclusiva i vehicle propi

(Envieu el currículum a EL TEMPS, AV. Baró de Càrcer, 40. 46001 València)

EL TEMPS